

Sygn. akt II Ca 5/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Joanna Misztal-Konecka

Sędzia Sądu Rejonowego Krzysztof Niezgoda (delegowany)

Protokolant Starszy sekretarz sądowy Jolanta Jaworska

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z powództwa K. J. i A. D. (1)

z przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą

w W.

o zapłatę kwoty 3675,45 zł z odsetkami ustawowymi:

a) od kwoty 3502,45 zł od dnia 17 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 173 zł od dnia 20 listopada 2014 roku do dnia zapłaty

na skutek apelacji powodów od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 20 października 2016 roku, w sprawie I C 574/15

I. oddala apelację;

II. oddala wniosek K. J. i A. D. (1) o zasądzenie

od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 5/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 grudnia 2014 roku, wniesionym w tym samym dniu do Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej, powodowie – K. J. i A. D. (1), reprezentowani przez pełnomocnika, wnieśli o zasądzenie od pozwanego – (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 2783,70 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 2610,70 zł od dnia 17 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty i od kwoty 173 zł od dnia 20 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że w dniu 28 października 2014 roku nabyli wierzytelność o odszkodowanie przysługującą S. M. w stosunku do pozwanego. Zbywca wierzytelności był w dniu 29 kwietnia 2013 roku właścicielem samochodu marki F., numer rejestracyjny (...), i w tym dniu powyższy pojazd został uszkodzony podczas kolizji drogowej, której sprawca kierował pojazdem, którego posiadacz zawarł umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności posiadaczy pojazdów mechanicznych z poprzednikiem strony pozwanej. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 2432,24 zł. Powodowie po nabyciu wierzytelności zlecieli oszacowanie wysokości przedmiotowej szkody rzeczoznawcy,

który wyliczył ją na kwotę 5042,94 zł brutto. Za sporządzenie opinii powodowie ponieśli wydatki w kwocie 173 zł. Powodowie wezwali stronę pozwaną do zapłaty kwoty 2610,70 zł, jednakże wezwanie to okazało się bezskuteczne.

*

W dniu 1 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 208/14, w którym nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powodów kwotę 2783,70 zł z odsetkami ustawowymi:

a) od kwoty 2610,70 zł od dnia 17 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz

b) od kwoty 173 zł od dnia 20 listopada 2014 roku do dnia zapłaty,

a także kwotę 652 zł tytułem kosztów procesu w terminie dwutygodniowym albo wnieść w tym terminie sprzeciw.

*

Od nakazu zapłaty z dnia 1 kwietnia 2015 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik pozwanego podniósł, że szkoda wynikająca z dochodzonych pozwem roszczeń została już w całości skompensowana.

*

W piśmie procesowym z dnia 15 czerwca 2016 roku powodowie rozszerzyli żądanie pozwu, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów dalszej kwoty 891,75 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty.

Po rozszerzeniu żądania pozwu powodowie ostatecznie wnieśli o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz, jako wspólników spółki cywilnej (...), łącznie kwoty 3675,45 zł z odsetkami ustawowymi:

1) od kwoty 3502,45 zł od dnia 17 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

2) od kwoty 173,00 zł od dnia 20 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Powodowie wnieśli również o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k.131- 132).

*

W piśmie procesowym z dnia 5 lipca 2016 roku pozwany nie uznał również rozszerzonego żądania pozwu (k.139).

*

Wyrokiem z dnia 20 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej:

I. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz K. J. i A. D. (1), jako wspólników spółki cywilnej (...), kwotę 3675,45 zł, w tym:

1) kwotę 2783,70 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

2) kwotę 891,75 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,

3) kwotę 173 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 26 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddalił powództwo w pozostałej części;

III. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz K. J. i A. D. (1), jako współników spółki cywilnej (...), kwotę 1524,28 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazał ściągnąć od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej kwotę 45 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa;

V. nakazał zwrócić K. J. i A. D. (1), jako współnikom spółki cywilnej (...), kwotę 32,72 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki (k. 146-146v).

÷

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 29 kwietnia 2014 roku, na ul. (...) w B., doszło do kolizji drogowej, w której brały udział samochody: F. (...), numer rejestracyjny (...), należący do S. M., oraz A., numer rejestracyjny (...), należący do A. H.. Sprawcą kolizji był A. H., który podczas cofania uderzył w prawy bok zaparkowanego pojazdu marki F.. W wyniku tej kolizji w pojeździe stanowiącym własność S. M. uszkodzeniu uległy: koło tylne prawe, błotnik przedni prawy, drzwi przednie prawe, błotnik tylny prawy, zderzak przedni, zderzak tylny i lusterko prawe.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 15 maja 2014 roku W. M., działający z upoważnienia S. M., zgłosił przedmiotową szkodę do (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., gdzie ubezpieczony był w zakresie OC pojazd A., numer rejestracyjny (...).

Sąd Rejonowy ustalił, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany dokonał oględzin uszkodzonego samochodu i sporządził kosztorys naprawy, na podstawie którego w dniu 13 czerwca 2014 roku przyznał S. M. tytułem odszkodowania kwotę 2432,24 zł. W rozliczeniu szkody pozwany przyjął stawkę roboczogodziny prac blacharsko-lakierniczych na kwotę 54 zł, obniżył wartość materiałów lakierniczych o 67% i zastosował 60% amortyzację cen części oryginalnych, które miały być wykorzystane do naprawy. Ponadto pozwany uznał za niezwiązane z przedmiotowym zdarzeniem uszkodzenia:

- pokrywy tylnej, w postaci pocięcia,

- zderzaka tylnego, w postaci pęknięcia w części środkowej,

- błotnika przedniego prawego, w postaci widocznych ognisk korozji w dolnej części oraz

- szyby czołowej, w postaci pęknięcia.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 28 października 2014 roku pomiędzy S. M. a K. J. i A. D. (1), prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą Doradztwo i (...), działającymi jako współnicy spółki cywilnej (...), została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na podstawie której S. M. przelał na rzecz współników spółki cywilnej wierzytelność, jaka mu przysługiwała w stosunku do (...) Spółki Akcyjnej i sprawcy szkody zarejestrowanej pod numerem PL (...), powstałej na skutek zdarzenia z dnia 29 kwietnia 2014 roku w pojeździe marki F., numer rejestracyjny (...).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 27 października 2014 roku na zlecenie powodów została sporządzona przez A. D. (2) kalkulacja kosztów naprawy samochodu marki F. (...), uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 29 kwietnia 2014 roku, na kwotę 5042,94 zł brutto. Za wykonanie tej kalkulacji powodowie zapłacili kwotę 173 zł. Pismem z dnia 5 listopada 2014 roku powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 2783,70 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 2610,70 zł od dnia 17 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty i od kwoty 173 zł od dnia 13 listopada 2014 roku do dnia zapłaty. Pismem z dnia 26 listopada 2014 roku pozwany odmówił zapłaty tej kwoty. W dniu 21 kwietnia 2015 roku pozwany zweryfikował kosztorys sporządzony przez A. D. (2), ustalając koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 4688,88 zł brutto.

Sąd Rejonowy ustalił, że koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki F. (...), numer rejestracyjny (...), powstałych w związku z kolizją z dnia 29 kwietnia 2014 roku, wynosi 5934,69 zł brutto, przy zastosowaniu średniego poziomu cen robocizny z warsztatów zlokalizowanych w pobliżu miejsca zamieszkania poszkodowanego, z uwzględnieniem technologii naprawy producenta pojazdu i cen części oryginalnych.

Sąd Rejonowy wskazał dowody, na podstawie których dokonał ustaleń faktycznych, oraz przedstawił swoje stanowisko w zakresie oceny tych dowodów.

Sąd Rejonowy wskazał, że kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą na skutek zdarzenia z dnia 29 kwietnia 2014 roku była bezsporna co do zasady. Wyrazem tego było stanowisko pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew, sprowadzające się jedynie do uznania za niezasadne dalszych roszczeń powodów, poza wypłaconym już w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowaniem w kwocie 2432,24 zł. Kwestiami spornymi pomiędzy stronami była wysokość należnego powodowi odszkodowania oraz zakres uszkodzeń pojazdu poszkodowanego S. M., pozostających w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 29 kwietnia 2014 roku.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 822 k.c., art. 436 k.c., art. 361 k.c. i art. 363 k.c. i wskazał, że roszczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Wysokość odszkodowania w takim wypadku należy ustalić według przewidywanych kosztów naprawy i według cen z daty ich ustalania. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany naprawi rzecz i czy w ogóle zamierza ją naprawić.

Sąd Rejonowy wskazał, że w toku procesu sporna pomiędzy stronami była kwestia, czy przywrócenie do stanu pierwotnego uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 29 kwietnia 2014 roku pojazdu marki F. (...), stanowiącego własność S. M., powinno nastąpić poprzez naprawę przy użyciu oryginalnych części zamiennych, czy też przy użyciu dostępnych alternatywnych części zamiennych.

Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska pozwanego, aby poszkodowany miał obowiązek używać tak zwanych zamienników do naprawy samochodu. Osoba uprawniona może w ramach likwidacji szkody domagać się, aby jej pojazd został przywrócony do stanu poprzedniego przy użyciu oryginalnych części do jego naprawy. O ile zatem wartość naprawy nie przekracza wartości sprzed wypadku, odszkodowanie powinno zawierać całość kosztów naprawy. Strona pozwana nie udowodniła, że przed szkodą z dnia 29 kwietnia 2014 roku, powstałą w pojeździe S. M., były zamontowane części nieoryginalne lub zużyte w takim stopniu, który uzasadniałby zastosowanie przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego urealnienia lub amortyzacji.

Sąd Rejonowy wskazał, że w celu ustalenia kosztu naprawy uszkodzeń pojazdu stanowiącego własność S. M., powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 29 kwietnia 2014 roku, przy uwzględnieniu cen nowych oryginalnych części, technologii producenta pojazdu i cen robocizny, stosowanych w warsztatach naprawczych miejsca zamieszkania poszkodowanego, został dopuszczony na wniosek strony powodowej dowód z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej, ruchu drogowego i wyceny pojazdów z zakresu techniki samochodowej.

Sąd wskazał, że biegły sądowy J. C., analizując zebrane w sprawie dowody, ustalił niezbędny zakres naprawy pojazdu F. (...), wskazując jednocześnie, że uznanie potrażeń na lakierowaniu błotnika przedniego i zderzaka tylnego było zasadne ze względu na stopień zniszczenia tych elementów przed szkodą. W celu wyliczenia wysokości kosztów naprawy pojazdu F. (...) biegły wykonał kosztorys w programie A./AudaNext zgodnie z ustalonym wcześniej zakresem naprawy. W wyniku analizy rynku stawek napraw pojazdów w kwietniu 2014 roku w warsztatach nie będących (...), ale będących renomowanymi warsztatami blacharsko-lakierniczymi, biegły przyjął stawkę wynoszącą 100 zł za roboczogodzinę, jako stawkę średnią w miejscu zamieszkania właściciela pojazdu. Zgodnie z opinią biegłego, uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki F. (...), pozwalający na jego przywrócenie do stanu sprzed wypadku przy użyciu oryginalnych części zamiennych, wynosi 5934,69 zł brutto. Opinię tę, jako fachową, rzeczową, jasną i zupełną, Sąd w pełni podzielił i uznał, że przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego powinno nastąpić poprzez naprawę przy użyciu oryginalnych części zamiennych.

Sąd Rejonowy przyjął, że koszt naprawy uszkodzonego samochodu stanowiącego własność S. M. wynosi 5934,69 zł brutto. Pomniejszając tę kwotę o 2432,24 zł, wypłacone przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego, Sąd zasądził na rzecz powodów, jako współników spółki cywilnej (...), tytułem odszkodowania dodatkowo kwotę 3502,45 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że orzekając o odsetkach za opóźnienie Sąd miał na uwadze treść przepisu art. 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Sąd Rejonowy wskazał, że przedmiotowa szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 15 maja 2014 roku i uznał, że należy zasądzić odsetki ustawowe od kwoty 2783,70 zł zgodnie z żądaniem pozwu, to jest od dnia 17 czerwca 2014 roku.

W odniesieniu do kwoty 891,75 zł, będącej przedmiotem rozszerzonego powództwa, Sąd uznał, że na podstawie art. 481 k.c. odsetki przysługują od daty doręczenia stronie pozwanej pisma z takim żądaniem. Pełnomocnik powodów wysłał przedmiotowe pismo pełnomocnikowi strony pozwanej w tym samym dniu, w którym przesłał je do Sądu. Wobec braku przedstawienia przez stronę powodową dowodu doręczenia stronie pozwanej tego pisma, Sąd Rejonowy przyjął, że o fakcie rozszerzenia powództwa strona pozwana wiedziała niewątpliwie w dniu 5 lipca 2016 roku, to jest w dacie sporządzenia odpowiedzi na rozszerzony pozew. Wobec powyższego Sąd przyjął, że strona pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia co do zapłaty kwoty 891,75 zł od dnia następnego, to jest od dnia 6 lipca 2016 roku. W związku z tym od tej właśnie daty Sąd zasądził odsetki ustawowe od kwoty 891,75 zł, oddalając jednocześnie w pozostałej części roszczenie odsetkowe zgłoszone przez powodów w piśmie z dnia 15 czerwca 2016 roku.

Sąd Rejonowy uznał za zasadne żądanie powodów zapłaty kwoty 173 zł, stanowiącej ich wydatki poczynione w związku ze zleceniem prywatnej ekspertyzy. Sąd uznał, że „przeprowadzenie” przez powodów prywatnej ekspertyzy w celu ustalenia rzeczywistej szkody w pojeździe stanowiącym własność S. M. było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Koszty tej ekspertyzy należy więc traktować jako koszty przywrócenia stanu poprzedniego, a więc jako koszty wchodzące w skład zasady pełnego odszkodowania.

Na podstawie art. 481 k.c. Sąd Rejonowy zasądził odsetki ustawowe od kwoty 173 zł od dnia 26 listopada 2014 roku, to jest od daty pisma, w którym pozwany ustosunkował się do powyższego żądania, gdyż powód w toku procesu nie udowodnił, w jakiej dacie została doręczona pozwanemu faktura, z której wynika powyższa należność.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 100 k.p.c., uznając, że powodowie ulegli tylko co do nieznaczącej części swego żądania, to jest w zakresie odsetek.

Na podstawie art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd Rejonowy nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 45 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa.

Na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd Rejonowy nakazał zwrócić powodowi kwotę 32,72 zł, jako różnicę pomiędzy kwotą pobranej i wykorzystanej zaliczki.

*

Od wyroku z dnia 20 października 2016 roku apelację wnieśli powodowie, wskazując, że zaskarżają wyrok w części oddalającej powództwo o zapłatę odsetek ustawowych od kwoty 891,75 zł od dnia 17 czerwca 2014 roku do dnia 5 lipca 2016 roku.

Powodowi zarzucili:

„1. naruszenie prawa materialnego tj. przepisów art. 14 ust. 1 ustawy o z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 509 § 1 k.c. przez ich nie zastosowanie i błędne uznanie, że zobowiązanie pozwanego do wypłaty odszkodowania z umowy ubezpieczenia ma, w części dotyczącej rozszerzenia żądania pozwu charakter bezterminowy i uwzględnienie, w związku z tym żądania odsetkowego od dnia doręczenia pozwanemu pisma z rozszerzeniem żądania pozwu gdy zobowiązanie pozwanego ma w całości charakter terminowy i winno być spełnione w prawidłowej wysokości, w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody przez poszkodowanego i w takim zakresie roszczenie to przeszło na powodów”.

Powodowie wnieśli o:

„1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. I i zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów odsetek liczonych od kwoty 3675,45 zł od dnia 17.06.2014 r. r. do dnia 31.12.2015 r. jako ustawowe i odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r.,

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych”1 (k. 166-168).

÷

Pozwany nie zajął stanowiska w przedmiocie apelacji powodów.

÷

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powodów jest bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd Okręgowy podziela w zasadzie ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz dokonaną przez ten Sąd ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ponowne przytaczanie tych ustaleń oraz rozważań w zakresie oceny dowodów jest zbędne.

Prawidłowość ustaleń Sądu pierwszej instancji budzi wątpliwości jedynie co do tego, że wierzytelność w kwocie 891,75 zł, o którą powód rozszerzył żądanie pozwu w piśmie z dnia 15 czerwca 2016 roku, została również nabyta przez powodów od pierwotnego wierzyciela.

Umowa sprzedaży wierzytelności i zarazem jej przelewu zawarta została w dniu 28 października 2014 roku. Zawarcie tej umowy poprzedziło sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu marki F. (...) przez rzeczoznawcę A. D. (2) na zlecenie K. J. i A. D. (1). Koszt naprawy wskazany w kalkulacji wyniósł 5042,94 zł (ze stawką podatku od towarów i usług). W pozwie powodowie dochodzili zapłaty kwoty 2610,70 zł tytułem świadczenia ubezpieczeniowego odpowiadającego odszkodowaniu, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą kosztu naprawy wskazanego w kalkulacji (5042,94 zł) a kwotą, którą ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanemu (2432,24 zł).

Zawarcie umowy sprzedaży wierzycelności pozostawało w ścisłym związku ze sporządzoną kalkulacją, na co wskazuje chociażby bliskość czasowa sporządzenia kalkulacji kosztów naprawy pojazdu i zawarcia umowy sprzedaży wierzycelności. Chociaż wysokość wierzycelności będącej przedmiotem sprzedaży nie została określona w umowie, to jednak trudno przypuszczać, że miałyby to być kwota wyższa niż różnica pomiędzy kwotą wynikającą z kalkulacji kosztów naprawy a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela poszkodowanemu.

Powyzsza okoliczność nie ma jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia apelacji, gdyż Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 891,75 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 6 lipca 2016 roku do dnia zapłaty i w tym zakresie wyrok Sądu pierwszej instancji uprawomocnił się, gdyż pozwany nie wniósł apelacji.

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia prawa materialnego podniesiony w apelacji.

Przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych nie stanowi podstawy prawnej roszczenia o zapłatę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Przepis ten określa jedynie podstawowy termin spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego wynikającego z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, podlegającego przepisom ustawy z dnia 22 maja 2003 roku.

Przepis art. 359 § 1 k.c. stanowi, że odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu.

Ogólną ustawową podstawę prawną roszczenia o zapłatę odsetek za opóźnienie stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. Przepis ten stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W rozpoznawanej sprawie przepis art. 481 § 1 k.c. stanowił podstawę prawną roszczenia powodów o zapłatę odsetek za fakt opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w rozpoznawanej sprawie, że o opóźnieniu pozwanego w spełnieniu świadczenia w kwocie 891,75 zł, o którą powodowie rozszerzyli w toku postępowania żądanie pozwu, można mówić dopiero od chwili, w której po doręczeniu pozwanemu pisma obejmującego to żądanie, pozwany mógł spełnić to świadczenie bez uzasadnionej zwłoki.

W omawianym wypadku do określenia terminu spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego nie może mieć zastosowania przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, gdyż nie istniały obiektywne podstawy do przyjęcia, że w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie, ubezpieczyciel, oceniając zasadność roszczenia poszkodowanego, mógł obiektywnie ocenić, że wysokość szkody w uszkodzonym pojeździe wynosi 5934,69 zł.

Należy zwrócić uwagę, że sami powodowie, wnosząc pozew w rozpoznawanej sprawie, określili całkowitą wysokość szkody w pojeździe na kwotę 5042,94 zł, odwołując się do ekspertyzy rzeczoznawcy, wykonanej na ich zlecenie. Ekspertyza wykonana została w dniu 27 października 2014 roku (k. 24).

Wysokość szkody określona przez biegłego sądowego w opinii sporządzonej na podstawie postanowienia Sądu pierwszej instancji wyniosła 5934,69 zł. Różnica w określeniu wysokości kosztów potrzebnych do naprawienia pojazdu wynikających z twierdzeń powodów przytoczonych w pozwie oraz wynikających z opinii biegłego sądowego jest na tyle nieznaczna, że mieści się w granicach oceny stanowiącej podstawę każdego szacowania. Najbardziej dobitnym tego potwierdzeniem jest w rozpoznawanej sprawie fakt, że sami powodowie, wzywając pozwanego do zapłaty przed wniesieniem pozwu oraz wnosząc pozew o zapłatę, uważali, że kwota wynikająca ze sporządzonej na ich zlecenie ekspertyzy stanowi całość kosztów, których poniesienie jest wymagane do naprawy samochodu.

Każde szacunkowe określenie wartości ekonomicznej mieści w sobie dopuszczalny margines tolerancji, w takim znaczeniu, że wycena dokonywana przez różne osoby może się różnić w określonym zakresie i nie można z samego faktu wystąpienia dopuszczalnej różnicy postawić uzasadnionego zarzutu nieprawidłowości wyceny.

W związku z powyższym należy uznać, że w zakresie kwoty 891,75 zł nie można mówić o opóźnieniu w spełnieniu przez pozwanego świadczenia z powodu przekroczenia terminu, o którym mowa w przepisie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Zapłata tej kwoty powinna zatem nastąpić niezwłocznie po wezwaniu zobowiązanego do spełnienia tego świadczenia.

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania, należało oddalić apelację, jako bezzasadną.

*

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił wniosek K. J. i A. D. (1) o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

W związku z tym, że apelacja powodów została oddalona w całości, powodowie są stroną przegrywającą sprawę w całości w postępowaniu odwoławczym. Nie mogą zatem uzyskać od pozwanego zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Z kolei pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika wykonującego zawód radcy prawnego, najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia nie złożył Sądowi Okręgowemu spisu kosztów, ani nie zgłosił wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisanych. Roszczenie pozwanego o zwrot kosztów postępowania odwoławczego wygasło zatem na podstawie art. 109 § 1 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Joanna Misztal-Konecka Dariusz Iskra Krzysztof Niezgoda

1 Przytoczono dosłowne brzmienie zarzutów i wniosków apelacyjnych.